

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

**Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!**

(Egész kolóniánkat megrázta **Benedek László halála** Budapesten. Az ifjúság oldalain is kifejezést nyer a veszteség okozta bánat. Szerk.)

Jóságos Úristenünk!

Kérünk Téged, add át ezt a levelet Benedek Lászlónak!

Mindig résen voltál!

László!

Te azok közé tartozol, akiktől lehetetlen végleg elbúcsúzni. Téged a váratlan halál pillanatnyilag választ csak el tőlünk, azoktól, akik szerettünk, tiszteltünk és becsültük ezerárnyalutó emberi és magyar munkádat.

Drága édesapádra gondolván azt mondtad egy évvel ezelőtt, hogy ő állt előttem, mint példa, szemed előtt tornyosodott, mint az obeliszk. Hát te hasonló mértékben állsz sok fiatal, de idősebb cserkészvezető előtt is.

Hadd tudja meg, aki nem ismert téged, hogy tiszta lelkű, ártatlan szívű voltál. Meggyőződött cserkészvezető, mélyen magyar, kimagasló alkotó, egy ötletterjesztő nyugodt szavú gondolkodó. Szemedből a jóság, az egyensúlyban lebegő, elmélkedő tekintet áradt.

Milyen büszkék lehetnek gyermekeid! Édesanyád, húgod, a barátaid, mindenki, hogy az átmeneti földi életben kísérőid lehettek!

Ritkán tud az ember ennyi szépet írni egy-egyetlen személyről. Ezek a márciusi napok megdöbbentettek minket... nélkül maradtunk. Legalább is *egyetleneg* értelemben. S mivel tudjuk, hogy odaátról látsz s hallasz minket, megköszönjük azt, hogy ilyen voltál

Emlékedre feltűztük egyenruhánkra

hozzánk, hogy mindig példával tanítottál, hogy aggódtál a magyar sorsunkért, hogy másokért annyit dolgoztál... hogy a hálátlan s nehéz élet sűrűjében kijártad az ösvényt előttünk.

Azonban egyet sajnálunk, akik még kisebb cserkészek szülei vagyunk: hogy gyermekeink nem ismerhettek meg személyesen... De ne félj! Mesélünk mi rólad nekik!

A halált a hit, a békés elfogadás és az önzetlen érzések prizmáján keresztül kéne átvizsgálnunk most, hogy kevésbé fájdalmas legyen rád gondolni... Ne szomorkodj, hogy sírunk! És fáj a szívünk, mert nagyon fogsz hiányozni.

Mert te igazán „megtiszteltetted az életet!”

Ezért kezdtük el a cserkészévkünk rád gondolva, ezért jöttünk össze rögtönzött táborfüzön a lángoló cserkészliom körül, s neked énekeltünk. Ezért mondtuk el a tíz cserkész-törvényt nyilvánosan a Református Egyházban búcsúztatásodkor, hogy téged idézzünk, s ezekért írtuk e sorokat is.

Mert a valóságra ébresztetted az olykor alvó szívünket és felhívtad figyelmünket a jóságra... mert életed összes perce „érdemes” volt!

A baráti és cserkészközösség, akiket megajándékoztál szereteteddel.

2007: Utolsó segédtsízi táborod Argentínában, barátaiddal. (László a felső sorban jobbról a harmadik, sárga nyakkendővel)

Havi „HUFImondat”:

Mindenhol otthon vagyok: Kolozsvar, Olivos, vagy Budapest... Fillmore, Kupuszina, São Paulo... ha magyarral találkozom: **ittthon vagyok, családban és biztonságban.** (ZK)

Olvasunk... és gondolkozunk:

„*Nem ismerlek, de átölelek*”

Csodák-csodája, vagy természetes viselkedés? Kérdőjeles áprilisi gondolataim... Így viselkedünk mi magyarok, amikor másikkal hoz össze egyszer s máskor a sors. Ui. olyan érdekes az élet... És az a része, ami minket illet, büszke, vándor Árpád népét, apró csodával telített történelem... Merészen mondhatjuk azt is, hogy *mégsem estünk teljesen szét a szétszórtságban.*

A magyarok megyünk-jövünk, találkozunk, és a leglényegesebb: megkeressük egymást, még akkor is, ha a világ akármelyik részén más és új kultúrákat indultunk el felfedezni.

„...*Szeretem azt a magyart is, akit nem ismerek...*” De jellemző ez! És mennyire elgondolkoztató. Milyen félelmetesen hagyományos és ösztönös, szinte elképzelhetetlen a mai világ viszonyaiban - de való, és ismétlődik.

Megismersz egy magyart, egy teljesen idegent, átöleled, fogadod, sőt befogadod házádba, otthonodba. Úgy beszélgetsz vele, mintha mindenkortól ismernéd, és az ismeretlen mégsem az, csupán „rég nem látott testvér”.

Akkoriban, a nyolcvanas években, amikor megkezdődött az Anyaország érdeklődése az emigráció iránt, az idelátogatókat szertartásosan fogadtuk, kézfogások és látszólag inkább szakbeszélgetések, hivatalos ismerkedés folyt. A vendég vendég maradt, habár néha tartó kapcsolatok is kezdtek kifejlődni.

Viszont az újabb időkben ez szükség-szerűen megváltozott. Nemcsak azért, mert egyre gyakoribb és állandóbb a tengeren

túli közlekedés, hanem kifejlődött egyfajta „rokoni” viszonyulás, főleg a fiatalok közt.

Nemrég interneten keresztül megismertem egy magyart. E-mailje tárgymezőjében ez a mondat szerepelt: „Van táncház Buenos Airesben?” Hogy is lehet nem válaszolni! „Ha éppen nem volna, összerázzuk” - írtam vissza. Ettől kezdve rendszeres lett a néptáncosok közti levelezés, és Kanizsai Miklós megjelent Olivoson. Egy szál idegen vonást sem találtunk egymásban, csak az arcokat kellett megismerni. Meleg testvéri ölelés, szeretetteljes fogadtatás, és az azonnali következő lépés: nem „foglalkozni kell vele” hanem „befogadni, bevenni közénk”. Mintha mindig is itt lett volna mellettünk, mert, mint mi: magyar, és annak is vallja magát. És látom gondolatban a közismert trikót, a híres felírásával: „*Magyar vagyok, nem turista*”.

Hadd idézzek **Bella István** verséből:

„*Együtt született szívem
szíveddel, ezért vagy ilyen,
mint én, mert ugyanaz a fa
ágán sarjadtunk valaha...
Hát milyen álnokság, mi volt,
mi tőled így elpusztított?!
Mit vétett, mit vétkezhetett
szívem, hogy így száműzetett
tőled, hogy csak találgatom,
ki vagy, honnan vagy rokonom.
A hang, a hangod ismerős,
itt volt a torkomban előbb...
Testvér, csak testvér szólhat így,
Ha tükrével találkozik.*”

Zólyomi Kati

ZIKHÍR-ZIKÚJDONSÁG

Azt hiszem, már többen vettük észre: 2008 sem lesz unalmas! Az iskolánk is szuper újdonságokkal jelentkezik: új s értelmes tanári erő (Benkő Sanyi st.) csatlakozott sorainkhoz, új óvodás gyermekek is, vidám ötletekkel színezett szombat reggelek várhatók. Finom kiflik és kávé mellett megtörtént a ZIK tanári karának első összejövetele. Persze csüng fölöttünk a már véglegesen belénk idegződött kihívás

fellegének árnyéka: *hogyan legyen eredményesebb a magyar nyelvtanítás; hogyan készítsük fel a diákjainkat erre az izgalmas csatára; mi legyen a legcélszerűbb csoportbeosztás; kik kiket és mit tanítanak; hogyan nyilvánuljon a ZIK a közösség felé; hogyan díjazzuk a tanuló emberkéket a kitartásukért, pontosságukért, jól letett vizsgáikért; mit kell elérjünk mostantól novemberig?*

Egyszerűnek és átlátszó hangzik - de bizony nem az. Egy immár 50 éve emigrációban működő, hagyományos hétvégi magyar iskolában nincs manapság nehezebb és sokszor fájdalmasabb munka, mint megtartani-növelni a diáklétszámot és nívós eredménnyel hajtani előre.

Tudom, sokszor hangoztatjuk. Mégis felvetem még egyszer: **nyelvben él a nemzet!** És a szétszört magyar nemzet legelső fokán a *nyelve megtartása által maradhat csak meg a világon!* Hiába minden, ha nem magyarul tesszük! Hiába minden aranyos hazai és családi emlék, ha gyermekeink és unokáink örökségként nem kapják meg tőlünk a magyar nyelvet, azoktól, akik már a bölcsőben kaptuk! Hiába erőlködünk, toborozunk és táncolunk, ha nem magyarul tesszük! Hiába ismertetjük kultúránkat, ha ezt a hagyatékot nem tudjuk magyarul is átadni! Hiába írunk a magyar írók, ha gyermekeink és unokáink nem tudják magyarul elolvasni! Hiába látom Márait spanyol fordításban az Unicenter elegáns könyvesboltja polcain! **Ez nem elég!**

Az idén, az óvodát is beleértve 8 osztályban 57 diák jár a magyar hétvégi iskolába, 18 tanár irányításával, a legelementárisabb ábcétől az érettségiző anyag utolsó soráig kidolgozott munkatervvel. Változatlanul a Moreno utcai Szent László iskola termeiben, minden szombaton reggel 10 órai kezdettel.

A ZIK örömmel és reménnyel fogad minden érdeklődő családot! A tanév akármilyen pillanatában lehet elkezdni! Érdemes! (ZK)

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Táncgyakorlat és izomláz

A testedzés a még egészségesebb gondolatoknak párnája. Ezt tudjuk. Ámde a magyar néptánra nevelt test még több fantáziával jelentkezik, mint a közönséges izmokat fejlesztő munka! Alapos ismereteket igénylő fizikai, de elméleti kommunikációt teremt meg: közösséget építő hagyományt őriz. Hiszen a tudásra alapozott mozgásrítus a néprajz megismerésének kulcsa. A magyarság kultúrája, eredete maga.

A néptáncos ezt elismeri, betartja, és ennek következtében fejlődik. A Regös együttes ilyen meggyőződéssel működik,

tek egymás után a játékok, táncrendek, népdalok, ritmust fejlesztő sorozatok és a már begyakorolt koreográfiák. Izzadt a társaság, boldogan járta az egyénéhez már hozzánőtt lépéseket, amelyek minél precízebbek, annál fárasztóbbak! Hát igen, ha jól járod nem könnyű!

Azóta már rendszeresen folynak a próbák kétszer hetente a már kisé széttáncolt fapadlón, és fejlődnek az új táncprodukciók, kitartóan csiszolódik a stílus is, nehogy elfelejtődjön az elv, amely szerint az együttes csakis az eredeti, leghűségesebb s tisztább magyar néptáncot foglalkozik. Az első mozgások ugyan izomlázat okoztak, de természetesen, alighogy

visszakerülünk a rutinprogramba, ez hamarosan el is tűnik.

Az idén Brazíliába készülünk, a dél-amerikai néptáncalkotóira! Követelmény: új számok, a legszebb viseletek, az elképzelhet-

s ahogy telnek-múlnak az évek (már 50!) egyre több, kitartóan meggyőződött néptáncost nevel ki! Néhány héttel ezelőtt, mint illő évkezdő szertartás, tagjait egy egész szombaton át végigtáncoltatta! Komoly bemelegítő gyakorlatokat követ-

lenig begyakorolt mozgás és ének, de legfőképp a szakma iránti tisztelet és szeretet, amely által egy „elit” - örült - társaság tagja lehet az ember, és amelyen keresztül egyenes út vezet a magyar nép szívéhez! (ZK)

Minihufi

- A **KÖRS** munkavacsorával indult neki az évnek. Felelősség, barátság és a lelkesedés serkentése voltak a fő témák, valamint a lánycsapat parancsnokságának továbbadása...

- **Dr. Tanka László**val (újságíró-szerkesztő) vacsorázott a HUFI is. Volt alkalmunk röviden elbeszélgetni a világ magyar ifjúságára nehezedő felelősségről, valamint a rovatunk szép és következetes tartalmáról. Elhatároztuk az ezentüli közreműködést és a kapcsolatot fenntartását is.

b.-j.: Dr. Tanka László, Kiszely Gergő fényképész és szerző

- Itt járt **Kanzamár Miklós** gépészmérnök, új magyar barátunk Németországból. Elmesélte életét, amely igen hasonlít mindannyiunkéra. Cserkész, „vad” néptáncos és költő; de ami a legfontosabb: magyar léteért aggódó fiatalember!

- Az **ÁLOMGYÁR** szintársulat nekilátott a kitűzött célok megvalósításához. 2008 és 2009 folyamán két művet fog színpadra vinni: egy táncos daljáték jellegű népi drámát („Fekete angyal”) és egy vígjátékot.

A társulat állandó művészeihez több fiatal csatlakozott, és ahogy már szokásos, argentin vendégszereplő is. E magyar nyelvű színjáték foglalkozás táplálja ihletünket, az összejövetelek (minden szombaton 19 órakor a Hungáriában) pedig fejlesztik a fellépés technikáit, és ugyanakkor a baráti kapcsolatokat erősítik. (ZK)

(Érdeklődők: zolyomikati@fibertel.com.ar)

Népi hagyományok megőrzése a Kodály Hétvége célja az USA keleti partján

Az idén tizennyedszer megrendezésre került kulturális esemény jelentősége nemcsak a tanítás, hanem az is, hogy két nyári tábor között félidőben újra összehozza az USA észak-keleti csapatainak cserkészeit: a hagyományos helyen jöttek össze a New Brunswick-i házigazdákon kívül Garfield, New York és Washington cserkészei február második hétvégén.

Nem csak szórakozás volt a hétvégé!

Két korcsoportban közel 50 cserkész vett részt (5-9 és 10-13 évesek), dús program várta őket. Minden oktatást és foglalkozást cserkészvezetők vállalták el. Anyagukban a kisebbek részére szerepelt ének és furulyatanítás, a szolmizáció alapjai, játék és mesehallgatás. Az idősebb csoportot szolmizálásra, egyszerű és kétszólamú éneklésre tanították.

Cserkészeink festőművészekké váltak: óriási háttérrel készítettek a vasárnapi bemutatóra, a Kodály Hétvége felírat körüli mezőt saját, ill. egymás portréjával, hangszerekkel és magyar mintákkal díszítették. Báb-színházzal bemutatták, hogy ki is volt Kodály és Bartók. A záró tábori keretében tréfas számokat adtak elő a „Magyar népkun Kodály nélkül” témával. A tábori ténchez következett: 5-től 50 évesig mindenki jól szórakozott!

A táncot minden korosztály élvezte

Nagy sikerrel, telve hangulattal, népdal-kincsésládánkból feltöltődve sok élménnyel indultak haza cserkészeink. (KMCSSZ sajtótájékoztatója alapján összegezte HKZS)

Zólyomi Kati:

VAJDASÁG, a falu...

(Folytatjuk Zólyomi Kati „Dél felé kanyarodott az út” című, készülöben lévő könyvének kivonatos közlését *. Szerk.)

...A legteljesebb csendben, úgy, hogy utoljára még elképzeltem a ház előtt fekvő fekete szakadékokat, melyen elaludtam.

Mikor felébredtetek, ragyogó napsugarak ívelték át a függönyöket. Alig három órát alhattunk. Haladni kellett. Először csak felültem az ágyban. Vállam fölött hátranéztem a konyha felé. A olyan friss mozdulatokkal ügyködött, mintha végigaludta volna az éjszakát. Dúdolt és mosolygott, mintha tudta volna, hogy nézem.

Már négyen ültek az asztalnál és hevesen folyt nélkül a beszélgetés. J. faggatta Sz.-t, hogy mesélje el budapesti egyetemi életét, és felvetett nem egy politikai kérdést is. A. pirította a kenyereket. Jóízűen falatoztunk...

J. felszólalt sürgető hangnemen: - Ha nem most indulunk, már nem lesz idő mindenre! S e szavakkal a fogasról le is akasztotta kabátját, sapkáját és felénk nézve megállt:

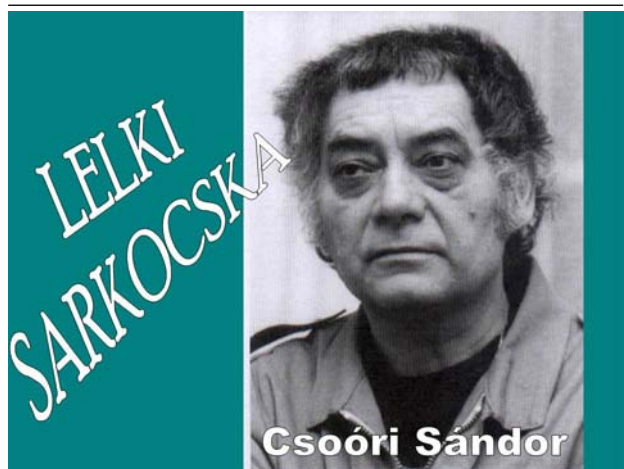
- Gyerünk! Megmutatom a falut és a tájházunkat is! (**)
Két mozdulattal M.-val készen voltunk mi is. Alig kilépve, arcunkba vágott egy fagyos szellő. Enyhén felhős volt az ég, de az átszűrődő téli napsugarak langyosan simogatták az utcákat. Kilépkedtünk a kerítésig. Meglepetésemre a ház előtti nagy fekete szakadék, amelytől előző este

annyira megrémültem, nem volt más, mint az utca másik oldalán teljes szélességben elterülő mezőrés. Megálltam a sarkamon és néztem mereven. Az utca mellett közvetlen, felmérésem szerint egy 400 m²-es ovális süllyedést figyeltem meg. Habár mindent egy vastag, legalább egyméteres hótakaró fedett, mégis körülrajzolódott ez a medence. J. felé fordultam és még mielőtt kijeltem volna egy szótagot is, választ kaptam:

- Az egy bombakráter. - És eligazítva sapkáját, elindult bal felé az utcán.

Mentünk utána, és egyikünk sem szólt egy szót sem. Az út enyhén lefelé lejtett. Két oldalán a házsor, a kopasz fák ágai, a vajdasági tél... Néhány percig hátra maradtam, és részletek fényképezésével foglalkoztam, mintha nem is létezne világ körülöttem. Házakat, tornácozat, kerteket kincstároltam el, és csak akkor vettem észre, hogy a valóság hív, mikor egy újabb gyártású, szép nyugati autó dudálva robotogott el mellettem. Láthattam, hogy egy feketekendős, mindennapiban öltözött öregasszony vezette. Csodálatos látvány volt. Olyan szimpatikus kontraszt volt a viseletes asszony a modern autó volánja mögött... Alacsonyka lehetett, mert úgy ágaskodott az ülésben.

Folyt. a IV. oldalon

Hányszor gondoltam, hogy én te is lehetnék: Végsőkéig magyar, mert végsőkéig kétségbeesett, önmésző, S jön-e, jöhet-e akárcsak egyetlen napja is, Amikor minden világos lesz és elveszítetetlen.

Csóori Sándor, „Láttam arcodat” (részlet), Budapest, 1981

UTAZIK A HUFI

A Hungária fiataljai és barátai utaznak, megismernek számukra új helyeket, és elmesélik tapasztalataikat, megmutatják képeiket, hogy az olvasó is ott lehessen, legalábbis képzeletben. Ez esetben az *Entre Ríos-i Gualaguaychúba ruccant el az alábbi cikk megfogalmazója, és így írta le nekünk az átélteket Argentína leghíresebb, leglátványosabb farsangi parádéjáról.* (ZK)

Kiszely Gergő: Egy karnevál - a fotós szemével

Már az előző évi terveimben is szerepelt, de végül is az elmúlt hónapban szerencsésen végre sikerült arról vennem egy olyan rendezvényt, amiről sokan csak álmodnak és hallanak, viszont eljutni nemigen van lehetőségük. Ez a híres-nevezetes karnevál. Egyelőre nem a Rio de Janeiro-i, hanem annak argentin megfelelője, Gualaguaychú városában. Igaz, Rióban még nem voltam, de mégis a fergeteges hangulat, a színek, a zene, a tömeg együtt és egymással harmónizáló lüktetése teljesen megfogott. Nem hinném, hogy ez a karnevál elmaradna a nagytévéjétől, hiszen amit itt díszletben és jelmezben, tánc tudásban alkotnak a szervezők, a résztvevők - az egyedülálló és fantasztikus.

Egy fényképésznek mi a legnagyobb öröm egy ilyen rendezvényen? Természetesen, ha a legjobb helyről készíthet képeket. A szervezők jóvoltából volt lehetőségem bejutni a fényképészeknek fenntartott területre, és innen megörökíteni közvetlen-közelről az eseményeket, így részese lehettem ennek a táncos farsangi népünnepélynek, testközelből érezhettem a hangulatot: egyik oldalról a közönség

tombolását, másik oldalról a táncosok gyönyörű előadását érezve, látva, rögzítve. A táncosok és a gyönyörű feldíszített karneváli kocsik felvonulását követően még egy kis ideig az önfeledt emberek ünnepléséből is kivehettem a részem, hiszen ez a hangulat senkit nem hagyott hidegen, a zene,

a multság a felvonulás után is folytatódott, tömegünnepségbe torkollott és közös táncra alakult át. Legnagyobb meglepetésemre talákoztam egy kedves ismerőssel is, Szeley Cynthivel, aki szintén ott volt a barátaival.

Szeretnék eljutni a következő karneválra is Gualaguaychúba, és remélem lesz, aki kedvet kap e pár sor, illetve a képek láttán, és útítársamul mellém szegődik, hogy megismerhesse ezt a különleges városkát és annak csodálatos rendezvényét, átélve mindezt személyesen is.

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

A cserkészvezető tervez, készít, levezet - de takarítani is tud!

Míg a nyár ragaszkodik hozzánk és búcsúzását még nem hajlandó elfogadni, a naptár szerint mégis eljött a munkának az ideje... Habár a táborok mindenféle örömmel és fáradtsággal, tapasztalattal látták el a megszokott szünidőt, ez korántsem azt jelenti, hogy mindezt ki kell pihenni!

Olivos gazdagodott, hiszen tíz kiképzett új vezetőt kapott vissza Braziliából, és a hagyományos csapattáborok is szencziósak voltak! Az újabb lökések ui. még újabb programokat igényelnek, lelkiismeretes fejlődést követelnek.

Március 1-jén a vezetők összeültünk, „felolvastuk” egymásnak az évi terveinket, programokat egyeztetünk, és gondjainkat részletesen átbeszéltük. Magyar beszéd, újabb gyermekek besorozása és a családokkal szükséges kapcsolat voltak a fő témák, viszont nem utolsó sorban tárgyaltuk át az év hagyományos kirándulásait, a kivonulásokat, a műsorokat, de az egyszerű szombatokat is. A cserkész „él” minálunk, talán élénkebben, mint valaha, mivel egyre nagyobb a megmaradás szükségének felismerése!

Elhangzott egy jelszó, amely következtében *nem egy*

elkomolyodó arckifejezést vettem észre a körülöttem álló egész fiatal vezetőkben. Ezt mondtuk el: „*A közös munkában nagyon sok öröm rejlik, de a lelkiismeretes összetartásban van leírhatatlan erő*”.

Ehhez igazodva március 8-án nem ültünk egy percig sem: a II. Rákóczi Ferenc cserkészházunk teljes és a legapróbb részletig tüzetes kitakarítását tűztük ki célunknak. 32 fiú- és lányvezető, de 11-től a záporosőig du. 6-kor, rövid ebédre szánt 30 perc kivételével szünet nélkül dolgozott. A tenispálya nem látszott ki a kiterített sátrak és duplatetők alól, a sorban lefektetett cövek serege mosolygott az égre, tucatjával teltek meg a hatalmas szemétszakók, szászor töltöttük meg a vödöröket szappanos vízzel s a bugyborékok csúszkáltak vidáman az öreg padlókon. A kézügyes pókocskák menekültek a seprük elől, repült a por a kirázott szőnyegekbe, és a ceruzák új hegyet kaptak, mielőtt visszakerültek volna a dobozukba. Porszívó bűgött tompán, de a magnókból énekelte a zene, hol rock, hol népdal, a hangulatos társaság jókedve nem lankadt egy percig sem.

Díszek kerültek a falakra, a polcokon ismét rend keletkezett, ment s jött lázasan a takarító katonacsapat! Tologatás, áthelyezés, vikszelés és lemosás... A csoportmunka eredménye: **gyönyörűen tiszta és kellemes cserkészotthon!**

Bezzeg estefelé, amikor mindnyájan gyönyörködtünk az elvégzettekben, hirtelen beállt a fáradtság, a kimerülés első érezhető tüneteivel. Ennek ellenére, és a már szemerkélő eső alatt a fiúk összenéztek: másodpercre rá folyt a focimeccs. Meztelen felsőtesttel rúgták a labdát, nevettek, élvezték a kizárólag férfítagozatra szánt ritust. A lányok egy része az ablak mögött ült le, szurkolt és nézte, másik része pedig tovább tervezgetett-beszélgelt a jól elvégzett munka után.

Kérdés: van-e lehetőség arra, hogy ezt a hatalmas fizikai megerőltetést tiszteljük is? Vagyis: el lehetne érni azt, hogy *meg is tartjuk a rendet?* Hadd írjam be ide mint záró emlékeztető az utolsó cserkészítvény szavait: *A cserkész testben és lélekben tiszta.* Ez a cserkészotthonra is vonatkozik! További jó munkát kíván igazi szeretettel

Egy takarító hangya, Zólyomi Kati cst. (a KÖRS nevében)

(Icipici utóirat: A külön említett Kanamár Miki is velünk együtt takarított, utána meg rúgta a labdát a fiúkkal. Nem is lehetett volna másképp).

2008: Az első napi csoportképünk!

Kiscserkész tanyázás Escobar 2007. december 26-31

...egyszer volt, hol nem volt...

„Egy, kettő, három, négy, Te kiscserkész hova mész?
Nem megyek én messzire, Mesevilág könyvébe...”

„Jóska bácsi” így kezdte mondanivalóját első este, szép tűz körül. Nem kellett sokkal többet magyarázzon a kiscserkészeknek. Ők jól tudták, hogy egy igazi mesevilágba fognak kerülni a következő napokban.

Igy is volt, mert a 6 kiscserkész, 5 kiscserkész-vezető-

vel együtt, (plusz a 4 szakács) minden nap más és más országban voltak. Persze nem gyalog, sem repülővel utazva, hanem a „varázsszörppel”, amivel „Merlin” varázsló megkínált minket minden este, hogy álmainkban utazhassunk, és másnap más országban lehessünk.

Igy is volt! Jártunk Kínában, Karibi szigeteken, Afrikában, Indiában és Magyarországon is!

De nemcsak turizmus és más kultúrák ismerésével töltöttük időnket, hanem az eredeti cél a 2 korona visszaszerzése volt, amit a Huncut Manó elrabolt a Brandenburg és Szilézia királynőitől. A királynőket a Brandenburg vár (Fiú őrs) és a Szilézia Vár (Leány őrs) védte.

És ők vállalták azt, hogy megkeresik ezeket a koronákat, és hogy ezek vissza is kerüljenek a királynőkhöz.

Nehéz volt a gyerekeknek az egész világon járni. Mert miközben utaztak figyelniük kellett a magyar beszédre, az őrsi szellemre, a pontosságra.

Ezen kívül küzdeniük kellett a sok ló, tehén, liba és nándú *támadása* ellen (ezek mind *igazi* állatok voltak!).

A Tanya, ahol táboroztunk csodaszép hely volt. Nemcsak a sok zöld és kis patakok vették körbe táborunkat, hanem az említett állatok is! Mind szabadon járkáltak! Ezért nagyon élvezetesen kapcsolódtunk a természethez is.

A tábor folyamán kijött látoga-

A március 15-i évad-kezdetre a vezetők Benedek Lászlórról mesélnek a cserkészeknek

tóba néhány „követ” is. Látogatásuk célja az elvarázolt erdő szervezése volt. Néhány szülő és cserkészvezető közreműködött ebben. Igazán csodaszép dolgok történtek aznap este. Nemcsak dalos madarak és mindenféle kis állatka kápráztatta a kisgyerekek szemét, hanem még találkozhattak a Királynővel és a Királlyal is! (fotó Ijjas Péter és Pia)

Tábortűz keretén belül az erdei lakosság együtt a kiscserkészekkel dalolt, míg a szép esti csend és álmoság elvezette a gyerekeket álmaikban az utolsó nagy utazásra: a korona megszerzésére...

Merlin varázsló igen sokat segített, hogy jó úton kereshessék a koronákat. És így is lett! A gyerekek a tábor utolsó napján meg is találták a koronákat, vissza is adták a királynőknek! Nagy bankett, mulatás és igazán örömteljes céleléssel végződött minden.

Eközben a gyerekek (még ha nem is vették észre!) sokat fejlődtek a magyar beszédben, őrsi szellemben. Úgyis aztán a tábor folyamán új avatott kiscserkészünk is volt.

Ezért mi mint vezetők úgy érezzük, hogy célkitűzéseinket elértük. Sok-sok készülődés volt, sok izgalom, de sok szeretet is, hogy ez sikerüljön. Ezt meg szeretnénk osztani minél több gyerekkel, mert tudjuk, hogy ezáltal így nőhetnek fel, egy igazi egészséges világban. A törekvésünk idén teljesült. A következő az lesz, hogy mindezt úgy érezzük el, hogy több gyerek is részt vesz ebben a csodálatos és hangulatos mesevilágban...

Erdemesnek látjuk, hogy a gyermekek belekóstolhatnak ebbe a mesevilágba addig, míg még gyerekek...

Bonapartian Edi st.

Zsuzsi íróasztaláról...

Mi dolgunk a világon? Küzdeni!

Erőnk szerint a legnemesbekért. Előttünk egy nemzetnek sorsa áll. Ha azt kivittük a mély süllyedésből, S a szellemharok tiszta sugaránál Olyan magasra tettük, mint lehet, Mondhatjuk, térvén őseink porához: **Köszönjük, élet! áldomásodat, Ez jó multság, férfimunka volt!** (Vörösmarty Mihály)

S küzdünk itt is, azért, hogy a magyar nyelv megmaradjon, hogy ezt a drága kincset ápolja mindenki, hogy minden egyes emberben tudatossá váljék, hogy mit is jelent erre vigyázni, ezt megtartani és nem elveszteni. A szürke mindennap rohanása néha nem engedi, hogy elgondolozzunk ennek a fontosságán, nem tudjuk felmérni, hogy a jövőt illetően mit jelenthet. Csak éljük a márt...

De amikor egy magyarországi magyar elcsodálkozik azon, hogy még beszélünk magyarul, pedig nagyszüleink vagy dédszüleink jöttek ki Amerikába, akkor mi is meglepődünk. Amikor gyermekeink Magyarországra érnek és elbűvölten nézik a város szépségeit, mindazt, amiről a magyar iskolában hallottak és tanultak, amikor minden jelzőtábla magyarul van, amikor érzik, hogy a nyelv él - akkor észreveszik, hogy milyen fontos a nyelvet megtartani, akkor hirtelen mindennek mekkora értelme van!

Sokszor a Zrínyi Ifjúsági Körben engem is elszomorít az a tény, hogy a nyelv kopik, a szókincs csökken. Küzdünk az ár ellen, és kétségtelen, hogy egyre nehezebb a munka. Mégsem szabad elcsüggednünk! Nem szabad feladni a harcot! Ameddig vannak gyerekek, szülők és tanárok, akiket érdekel ez a harc, addig igenis van értelme a munkának!

De tisztában kell lennünk azzal, hogy a nyelv megőrzése kulcskérdés.

S itt Németh László szavai nyilallnak belém: „A magyarságnak semmire sincs nagyobb szüksége, mint hogy teste fölött ahhoz tartozó magyar öntudatot hordjon”.

Igen... **magyar öntudat**... ezt kell őrizni, nevelni, átadni a fiatalabb nemzedéknek. **Sez kell ébren maradni mindannyiunkban,**

A múltkor szomorúan elmosolyodtam, amikor valaki felháborodva magyarázta, hogy igazán micsoda dolog: *a magyar állampolgárság elnyeréséhez szükséges adatlapok mind magyarul vannak!* Hát ezt hogyan töltse ki, hiszen nem tud magyarul?!

Ja, persze! Európai Unió! Most hirtelen „érdemes” magyarnak lenni, egyéni előnyöm lehet belőle, világos! Most felfedezem, hogy van nagymamám, dédnagymamám, aki magyar volt. Eddig nem volt hasznos, nem foglalkoztam az ügygel, de most igen. És micsoda felháborító dolog, hogy az adatlap magyarul van...

S ilyenkor örülök annak, hogy **igazán magyar** vagyok, hogy a Buenos Aires-i kolóniában még olyan sokan **igazán magyarok**, akik tudják, hogy „**nincs más zenénk, amely a magyar lélekbe mélyebben világít bele, mint a népzene**”.

AZ ÚJ „MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítóinktól: *Espinosané Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.*

Így éltem át a népszavazást

Szeretettel küldöm gondolataimat Magyarországról. Március 9-én lezajlott a népszavazás. A magyarok három kérdésre kellett feleljenek igennel vagy nemmel. A kérdéseken és a szavazás eredményén kívül is elgondolkodtató nap volt. *(részleteket és eredményeket l. a SP l.o.-on. Szerk.)*

Sokan tudjátok: a szavazás itt nem kötelező. Tegnap a politikusok és média emberei pozitívnak tartották, hogy a szavazóknak kicsit több mint a fele jelentkezett, és így eredményes és döntőképes volt a szavazás. A rendszerváltás óta ez rekordnak számított a népszavazások között. Szerintem ez rémes! Főleg, mert aztán mindenkinek megvan a véleménye. Panaszkodni nagyon könnyű - és ráadásul ingyen van... Éppúgy, mint ahogy Argentínában is hallottam: *a demokráciát is meg kell tanulni.*

Nem érzek teljesen sajátomnak egy politikai irányt sem. Ezért inkább a társadalomról szeretnék beszélni. A régi rendszerről, a mostaniról és a rendszerváltásról.

Sajnos rendszerváltás a társadalomban is kell. És ez nehezebb, komplikáltabb és sokkal lassabb, mint a politikai változások. Van egy széles korosztály, amely a kommunista rendszerben született és nőtt fel. Nekik, fényes kivételeket félretéve, nagyon nehéz a helyzetük.

A mostani világban a versenyképesség nagyon fontos: az eredmény, és nem csak a jelenlét. Még ma sokan azt gondolják, szívességet tesznek, ha egy üzletben rendszeresen kiszolgálják vagy egy étteremben kedvesek hozzánk. Így nagyon gyakori, hogy a 40-50 év körüli eladók úgy bánjanak velünk, mintha ők tennének nekünk szívességet.

Sokan úgy vélik, a cégeknek, vállalatoknak kötelessége a húsz évvel ezelőtti munkahelyeket megtartani, annak ellenére, hogy nem szükségesek. Persze ez nem azt jelenti, hogy szó és végkielégítés nélkül történjenek az esetleges elbocsátások.

Mondok egy példát: a budapesti közlekedési vállalat (BKV) helyett, hogy, mint sok más nagyvárosban (pl.: Buenos Aires, New York, Párizs, stb.) elektronikus jegyrendszerre váltsanak át, pár ezer ellenőr fizetésére költ pénzt. Ellenőrök, akiket mindenki utál, mert agresszívek és neveletlenek. Ráadásul, több turista-útikönyvben szerepelnek, miszerint a turistákat becsapják, hogy eurókat zsebelhessenek. Nem egyszer állítottak le engem is, mert éppen spanyolul beszéltem. De érdekes, hogy amint magyarul köszöntem és kerestem a bérletem a táskámban, máris odébb álltak! Muszáj ezt a bántódást nap mint nap átélni, csak azért, mert nem kocsival közlekedünk? Ráadásul mi, az utasok fizetjük az ő fizetésüket! Pedig azt a havi kiadást a BKV máshol tudná befektetni! - Sajnos biztos vagyok, ha erről lenne szavazás, arra kevesen mennének el...

A mostani népszavazásban két nagyon fontos témáról volt szó: az egyetemek tandíja és az egészségügy. Az utcán mindenkinek megvolt és meg is van a véleménye. Miért nem mennek el szavazni?

Talán, mert akkor felelősséget is kell vállalni a tetteikért.

Én sokat hallok, és figyelem az átlagembert, mert érdekel megérteni a mostani magyar társadalmat, és sajnos nem egyszer az az érzésem, hogy inkább szeretnék, hogy más válasszon helyettük. Ez a múlt rendszer egyik öröksége.

Valósággal be akarunk lépni az Unióba? Nemcsak szóval, hanem tettel? Akkor *muszáj változtatni.* Ami régen volt, az már lejárt, hiába sírjuk vissza a biztos állást, amely nem az eredményüinktől függött.

Most alkalmazkodni kell. Már elavult ez a híres és mindennapi magyar mondat: „*Ez lehetetlen, ez sosem volt így!*” Új megoldások kellenek.

És éppúgy félre kell tenni a „*ez nem az én felelősségem!*” gyakori mondatot, mert igenis, az! A változás minden egyes személytől függ, és erőfeszítéssel jár. Nem is annyira anyagi, hanem eszmei erőfeszítéssel.

Ami az íróasztalon maradt

Csoóri Sándor szavait (2005) szeretném veletek megosztani:

„Bizonyos vagyok abban, hogy az örökség-díj mai kiosztásának emelkedett órájában, a Tihanyi Alapítólevél magyar szavaira gondolva, az lenne a legméltóbb tiszteletadás tőlünk, ha anyanyelvünk védelmére esküdünk meg némán, de közösen, hiszen *nagy tettekre vállalkozni közös nyelv nélkül eddig se lehetett, és ezután se lehet.* Legyen bár az ember muzsikás, olimpiai bajnok, természetet védő tudós vagy éppen író, illetve nemzedékek nagy nevelője.

Zárómondataim mért kanyarodtak éppen erre? Azért, mert **nyelvünket még soha nem fenyegette kívülről és belülről annyi veszély**, annyi pusztító betegség, mint amennyi manapság, ebben az órában is fenyegeti.”

50. Cserkészbál Buenos Airesben

2008. augusztus 30-án

15 elsőbálos, 20 tagú magyar zenekar,
a "Palotás" élő cimbalom kísérettel a gyönyörű
belvárosi "San Miguel" palotában!

Legyünk ott mindnyájan!

...VAJDASÁG ...

folyt. a 2. oldalról

- A piacra siet! - ordított hátra J. nevetve. (Akkor láttam J.-t először nevetni. Ekkor már tiszta volt előttem az eddig megismert bácskerteszi emberek percről-percre változó kedve-hangulata).

Előreszaladtam, hogy utolérjem J.-t és M.-t. Majdnem 100 méterrel voltam hátrébb. Mire végre melléjük csatlakoztam, az enyhe verejték másodpercek alatt ráfagyott a homlokomra. Átfutott az eszemben Édesapám unokaöccsének szibériai fogsága egyes anekdotája.

J. nagyon átszellemülve mesélt nekünk. Néha bekapcsoltam a magnot, de kevés idő kellett ahhoz, hogy rájöjjenek: nem kell felvenni. J. annyira didaktikusan, lassan és érthetően magyarázta a dolgokat, hogy selyempuha-sággal észhez ragadt az egész információ. M.-t mégis megkértem, hogy azért a nagyon konkrét adatokat jegyezze fel. Közben fényképeztem tovább.

Míg haladtunk a kanyarodó utcákon, meg-megálltam a hagyományos építkezést megsejmelni. Erős szerkezetű, szögletes, erődnek is megfelelő, jellegzetes rónasági házak. Nem kell más hozzá, mint a Góliát-erejű szeleket elképzelné. Ezek a házak bizony már sokat kibírtak. Mindegyik szinte egyforma. Az élet viszont megviselte a falak olykor szép sárga tégláit. Mindenféleképpen a tél valahogyan mindent tisztábbá tesz a habos hó fehérjével. Nem egy ház tűnt elhanyagoltnak s később meg is tudtam, hogy sok család menekült el az üldözések idején, illetve sokkal többet meggyilkoltak a szerb atrocitások alatt. Az órák elteltével szívtepő történeteket hallottam, olyanokat, amelyeket nem is tudtam soha teljesen megemészteni. Sőt, a kezembe került egy gyűjtemény is, amelynek lapjait elolvasva - sírva fakadtam.

(Folytatjuk)

(* 2005. Részletkivonatok a 10. fejezetből)

(**) Tájház: Hagyományosan berendezett, múzeum-jellegű, néprajzi tájegységre vonatkozó lakatlan ház

**SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR
KATALÓGUSÁBÓL** (összeállítja Kádárné B. Anikó)
Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1° piso, Olivos - 4799-8437
Horario de atención al público: los viernes de 19 a 21 hs.

- 546 Maugham, Somerset W.: Színház
- 771 Benke, Shir: Andalúzai álom
- 845 Nyíró József: Leánykérés a Havason (válogatott elbeszélések)
- 972/3 Tormay Cécile: Bujdosó könyv I.-II.
- 1009 Rice, Elmer: New York regénye
- 1171 Vargas Llosa, Mario: A beszélő
- 1419 Ceram, C.W.: A régészet regénye
- 1682 Lovesey, Peter: A hamis felügyelő, avagy a Mauretania óceánjáró fedélzetén 1921-ben elkövetett gyilkosság rejtélye
- 2297 Cloete, Stuart: Egy nép elindul (Búrok Dél-Afrikában)
- 2371 Mikszáth Kálmán: A vén gazember
- 2864 Szombathy Viktor: Két kard, két oroszlán (Lőcse és Késmark)
- 2933 Wodehouse, P.G.: Isten veled, Tóbiás
- 2959 Manzoni, Alessandra: A jegyesek
- 3108 Váli Mari: Emlékeim Jókai Mórról
- 3264 Koroda Miklós: Megvilágosodott már... (Betsányi János élete)
- 3426 Moldova György: Negyven prédikátor
- 3771 Thorwald, Jürgen: A sebészek évszázada (H. Sr. Hartmann feljegyzései)
- 4537 Fekete István: Zsellérek
- 4698 Sisa István: Nemzet határok nélkül

En castellano:

- S-178 Radó, María: Los tambores del miedo
- S-183 Jós Badiny, Francisco: El milagro sumero
- S-211 Penrose, Valentine: La condesa sangrienta (Erzsébet Báthory)

Videokazetták:

- VK- 30 Rajkó Zenekar: Magyar Nóta (vasárnapi muzsika)
- VK- 29 Huszka Jenő: Bob herceg (operett)
- VK-176 Szerelmes film (írta és rendezte: Szabó István)

**HUNGARIA
MAGYAR EGYESÜLET**
Pje. Juncal 4250,
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján. Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján
Titkárság: Zumpf Gusztáv: Kedd-szombat 18-21.30-ig. Vasárnap 12.30-16 óra. Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Hétfőn ebéd és vacsora. Asztafoglalás Sr. Omar